

Společným jmenovatelem následujících desek je to, že soutěžily společně v jiné hudební soutěži **Countryradia** než je **Folkmenu**, o kterém jsem již dvakrát psal, a to v **Bonanze** (neděle 18 - 19 hod.). A tak jsem se rozhodl, že je nechám pohromadě i pro článek. Ostatně, nejméně o dvou jste se již zde dočetli podrobněji, a tak budiž tento text spíše pro srovnání.

Radka Fišarová vydala album **Rendez-vous**, na kterém jasně potvrdila svou profilaci jako šansonová zpěvačka, se schopností přelétat k muzikálu a také s talentem povýšit střední proud na umění. Pro ty, kdož ji pamatují z portovních začátků jako sólistku, členku dua

Fiše

nebo skupiny

Auris

, však v sobě nezapře právě tyto folkové kořeny. Nejvíce se to projeví ve skladbě

Divoká

! Ale ve všech skladbách slyšíme stoprocentní pěveckou jistotu podpořenou osobitým výrazem pro každou píseň zvlášť a společným a charakteristickým pro zpěvačku. Radka Fišarová je již drahně let mimo „naše“ hudební vody, ale zůstává srozumitelná i pro posluchače, který muzikály nebo šansony neposlouchá denně. {desky 1412} Slovenská skupina

Gailard

natočila už v roce 2014 album

▼ tieni draka

, obsahující 14 historizujících, či chcete-li středověkých písní (ovšem vlastní produkce). Je otázkou, zda lze v tomto oboru ještě něco nového objevit (=složit) a natočit, a tak se soutěž už odehrává spíše v preciznosti, pestrosti a nápaditosti interpretačního výkonu. A to si myslím, že Gailardu vyšlo – mezi tradičními „středověkými“ skladbami jsou zařazeny písničky, které zřetelně vycházejí ze slovenského folklóru (

Lesná víla, Márnosť snov

) či irské tradice (

Morský vlk

). Najdeme i

Inštrumentálku

(ano, tak se jmenuje).

Zakliaty

mi trochu evokuje jednu skladbu od

Klíče

(

Hádě

), v

Piesni o Cidovi

zase

Asonanci

, ale vůbec to nevadí. Jen někdy je už trochu přeromantizováno směrem k

Blackmores Night

, a to i v instrumentaci a tempu (

Lovec, Duet

). Silný ve výrazu je

Trubadúr

a také

Malá čarodejnica

. Deska tedy rozhodně neplyne od začátku do konce ve stejném duchu, nýbrž nabízí příjemnou a pestrou paletu výrazů.{desky 1427}S

Bujabézou

a jejím přístupem k folklóru jsem míval v minulosti problém, přišlo mi to spíše jako parazitování na odkazu, než jeho rozvíjení. S deskou

Před odletem

tento můj problém zcela vymizel a přišlo konstatování, že výhradní autor melodií

Jan Sitař

vystihl podstatu lidového hudebního odkazu, který je ukryt v lidových textech, k nimž složil muziku a které tvoří základ desky. Nejsou tam ale jediné. Lidovým textům podřídil plně melodii, výstavbu skladby i instrumentaci, jakkoliv si uchoval moderní zvuk kapely. Tam, kde se nedrží folklórní instrumentace, protože nemusí, neb autorem je žijící osoba, je příjemně pop-rockový (

Podzim s ní

), nebo takřka folkový (

Marinka

), či s názvuky reggae (

Pivo

). Vznikla tak deska hudebně moderní, obsahově a poselstvím zakotvená v minulosti, mající i co říct k přítomnosti. Na desce najdeme písně rozverně

(Kdo kořalku rád pijává)

, tak i kavárensky laděné

(Šiditel)

. Najdeme ale i jisté bezradnosti – např.

Dvou nemožno vzíti

, jakási rezidua minulosti. Paradoxně nejpřirozenější je

Uprostřed prázdného letiště

, s textem

Daniely Weber

a lidový

Zpěv ponocného

. Výraznou a určující roli na desce hraje akordeon

Víta Zaorala

{desky 1423}Deska

Spolektivu

Dej mi tvar

je jednou z těch, o kterých jste už u nás mohli číst. Nicméně pár slov k ní dodám i já. Spolektiv mám raději v písních jednodušších, méně komplikovaných hudebně, rytmicky i textově, jakkoliv věřím, že jejich pýchou jsou ty druhé. A tak mě zaujaly a líbily se

Jsem, Už zase můžu spát II, Při tanci

a

Ležeš mi na nervy

. Naopak jsem trochu usínal při titulní skladbě, nebo při

Raportu

či při písni

Slzy

. Někde mezi nimi jsou instrumentačně i interpretačně svěží

Plakala jsi do dlaní

nebo

Panáček

či

Kufr

. Trošku mimózní jsou

Doteky

a

Pro hraběnku M.N.

, ale to už se tak na každé desce něco takového najde. Bezesporu správně desku otevírá

Nalijme si vína

, protože ta tak nějak syntetizuje všechny tváře Spolektivu. A že jich je, jak patrně jen z výše uvedeného výčtu, docela dost, a tak si každý posluchač vybere ty svoje a ty ostatní snese.

Společným znakem všech skladeb (nejen na desce) Spolektivu jsou především precizně a detailně propracované aranže, stále je co poslouchat, přitom ale všude zůstává patrný i jejich folkový rukopis.